

»Ali imaš tudi ti mene rada, mamica?«

»Rajša kot vse na svetu, otrok moj!«

»Mama, kadar boš ti umrla, bom pa še jaz, prej pa ne, ne maram!«

In dvoje srečnih bitij se je sedaj objelo v sladkem, blaženem čuvstvu, ki je bilo Zorku doslej neznano.

Na grobu.

Mamica, kaj pa že zopet
solze imaš v očeh?
Saj je vendar veselo
med rožami tu na grobeh...

Kako pa, da atek je naju
sama doma pustil? —
Mamica, je li, saj Duško
priden je vedno bil?

»Eh, Duško, atek le spančka!
Tebe je bil vesel,
naju oba je vedno
še preveč rad imel!...«

Mama, zakaj pa ni rajši
v topli sobi ostal?
Veš, tam v postelji moji
tudi bi lahko spal...

Pa Duško bi hodil po prstih
čisto tiho okrog,
da atka bi ne prebudil.
Še čreveljčke vrgel bi z nog!

Eh, mamica, kaj se atek
še zdaj-le bavbava boji,
da mu toliko svetlih
in lepih lučc gori? —

Saj je čisto podnevi,
kaj bi že zdaj se ball!
Pa če pridejo strahi,
bo jih že Duško nagnal!...

»Ljubček, veš, zlate lučce
molijo v sveto nebo,
da bi ljubemu atu
bilo pri Bogu lepo!...«

Mamica, kaj pa že zopet
solze imaš v očeh —
saj je vendar veselo
med cvetjem tu na grobeh...

Anica.

J. J. Jones